

Dr Robert A. Peterson, Objawienie i Pismo Święte, Sesja 18, Pismo Święte, Rezultaty natchnienia, Rozróżnienie między nieomylnością a nieomylnością

© 2024 Robert Peterson i Ted Hildebrandt

To jest dr Robert A. Peterson i jego wykład na temat Objawienia i Pisma Świętego. To jest sesja 18, Pismo Święte, Rezultaty natchnienia, Rozróżnienie między nieomylnością a nieomylnością.

Studiujemy doktrynę Pisma Świętego jako szczególnego objawienia, a naszym pierwszym punktem, jeśli chodzi o rezultaty natchnienia, jest Pismo Święte jest Słowem Bożym.

Powiedzieliśmy, że potwierdzamy, że Pismo jest Słowem Bożym z czterech powodów. Jest ono rutynowo nazywane tak lub świętymi pismami w samej Biblii. Po drugie, czy Bóg skierował pisarzy, aby pisma były przez niego natchnione? Po trzecie, Pismo Święte nosi cechy Boga i pełni kluczowe funkcje dla Boga. Stąd jest Słowem Bożym.

Po czwarte, Jezus i apostołowie przypisują Bogu wiele starotestamentowych stwierdzeń, które pierwotnie nie były przypisywane Jemu. Innymi słowy, gdy Pismo mówi, Bóg mówi lub Duch Święty mówi. Wierzimy, że Pismo jest Słowem Bożym, a Biblia jest jednocześnie ludzką księgą.

Bóg daje nam Pismo Święte poprzez ludzkich autorów w ludzkim języku dla ludzi, aby ludzie mogli Go poznać i pokochać. Jest to jedna księga złożona z 66 ksiąg, osadzona w historii i napisana przez ponad 1600 lat na trzech kontynentach: Azji, Afryce i Europie. Jest napisana przez 40 autorów z różnych środowisk, o różnych darach, stylach i osobowościach.

Napisane w językach ludzkich, hebrajskim, greckim i trochę aramejskim, w zwykłej mowie z luźnymi cytatami i przybliżeniami, Pismo Święte używa różnych gatunków literackich, jak wymienia Carson, cytaty, poezja i proza, narracja i dyskurs, wyrocznia i lament, przypowieść i bajka, historia i teologia, genealogia i apokaliptyka, przysłowie i psalm, ewangelia i list, prawo i mądrość, literatura, pismo i prawo i literatura mądrościowa, przepraszam, pismo i kazanie, paralela i epos. Biblia składa się ze wszystkich tych i więcej. Wzory przymierza wyłaniają się z pewnym podobieństwem do traktatów hetyckich.

Tabele obowiązków domowych są zdumiewająco podobne do kodeksów postępowania w świecie hellenistycznym. Te realia, będące produktem ubocznym

człowieczeństwa Biblii, koniecznie wpływają na sposób, w jaki podchodzimy do Biblii, aby ją poprawnie interpretować. Biblia porusza szeroki zakres tematów, takich jak historia, psychologia, wychowywanie dzieci, poezja, muzyka, prawo moralne, prawo polityczne, strategia wojskowa, filozofia, nauka i przede wszystkim zbawienie.

Z czasem stopniowo opowiada historię Boga i jego relacji z ludźmi. Daje ludzkie świadectwo o Bogu poprzez historie miłości i radości, bólu i prześladowań, strachu i nadziei. Pismo jest zbierane od początku do pierwszego wieku naszej ery, a kościół stopniowo je rozpoznaje.

Zostało napisane, abyśmy poznali Boga, kochali Go, kochali innych i żyli według Jego zamierzeń. Pomimo różnorodności autorów, czasów, gatunków i tematów, ma zadziwiającą jedność przesłania. Dzieje się tak, ponieważ Pismo Święte jest samym Słowem Boga w ludzkich słowach.

To była nasza pierwsza gałąź lub wynik natchnienia Biblii przez Boga. Drugą jest to, że Pismo jest autorytatywne. Oto głos z globalnego kościoła, od Conrada Mubewe z Zambii.

Napisał, że Biblia jest Słowem Bożym dla ludzkości, objawiającym wielki plan zbawienia nieba. Pismo zatem przychodzi do nas z góry, wzywając do czci. Kiedy więc czytamy, mamy siedzieć pod Słowem Bożym, a nie stać nad nim.

Musimy przyjąć z łagodnością wszczepione Słowo, Jakuba 1:21, porównaj Jana 12:48. Kiedy przykazania Boga przeczą naszym własnym pragnieniom, musimy poddać się temu, co Bóg nam objawił. Wymaga to świadomej pokory, aby przyjąć Biblię w całości, cokolwiek ona mówi.

Taka jest cześć wymagana przez świętą naturę Pisma Świętego. To Conrad Mubewe , How to Read and Understand the Bible, w tej książce, ESV Global Study Bible. Ponieważ Bóg daje Pismo Święte, posiada ono Jego autorytet.

Przez autorytet rozumiemy prawo do nauczania prawdy i nakazywania posłuszeństwa, a zatem autorytet biblijny oznacza prawo do nauczania prawdy Bożej i nakazywania posłuszeństwa. Pismo ma najwyższy autorytet, ponieważ jest Słowem Bożym, napisanym do nas i dla nas. W Psalmie 19, cytowanym wielokrotnie w tych wykładach, psalmista porównuje Słowo do Bożego pouczenia, Jego świadectwa, Jego nakazów, Jego rozkazu, Jego bojaźni i Jego rozporządzeń.

Niesie ze sobą Jego autorytet. W 2 Liście do Tymoteusza 3, omawianym wcześniej, Paweł naucza, że Bóg daje Pismo Święte w czterech celach, jak widzieliśmy, nauczania, upominania, poprawiania i kształcenia w sprawiedliwości, 2 List do Tymoteusza 3:16. Biblia jest dana, aby nas nauczyć, w co wierzyć, w co nie wierzyć, czego nie robić i co robić. Jest autorytetem nad naszymi przekonaniami i

zachowaniem, dlatego też Paweł namawia Tymoteusza do głoszenia Słowa, 2 List do Tymoteusza 4:1-5. W 2 Liście Piotra 1, również omawianym wcześniej, Piotr naucza o Piśmie Świętym i odpowiednio ostrzega kościół, cytując, dobrze zrobisz, zwracając uwagę na prorocze Słowo, Słowo Boże, werset 19.

Bóg inspiruje Pismo Święte, więc naturalnie powinniśmy go słuchać i postępować zgodnie z jego naukami. Chrystus i apostołowie uważają Pismo Święte za nasz autorytet w zakresie teologii i etyki. Stopień, w jakim odmawiamy podporządkowania się autorytetowi biblijnemu, jest stopniem, w jakim tworzymy własne przekonania i zasady życia.

Stopień, w jakim odmawiamy poddania się autorytetowi biblijnemu, jest stopniem, w jakim tworzymy własną religię. A stopień, w jakim nie studiujemy Pisma Świętego, jest stopniem, w jakim możemy nieświadomie podążać za teologią i etyką naszej kultury. To, że Pismo Święte nosi autorytet Boga, oznacza również, że nie możemy wybierać, co nam się w nim podoba, a co nie.

Słowo Boże jest nad nami. Szanujemy je, wierzymy w nie i jesteśmy mu posłuszni, nawet jeśli początkowo go nie preferujemy. Pozostajemy pokornymi słuchaczami, a nie krytykami słów, redaktorami czy redaktorkami.

Jeśli wybieramy to, w co chcemy wierzyć z Pisma Świętego, to twierdzimy, że jesteśmy głównymi autorytetami, a nie Bogiem. Pismo Święte jest nieomyłne. Pismo Święte jest natchnione przez Boga i jest Jego Słowem.

Jak widzieliśmy, Bóg inspiruje pisarzy biblijnych. Jak wyjaśnia Piotr, żadne proroctwo Pisma Świętego nie pochodzi z interpretacji samego proroka, ponieważ żadne proroctwo nigdy nie przyszło z woli człowieka. Zamiast tego ludzie mówili od Boga, gdy byli niesieni przez Ducha Świętego, 2 Piotra 1:20 i 21.

A Bóg inspiruje pisma biblijne, 2 Tymoteusza 3:16. Całe Pismo jest natchnione przez Boga. On wykorzystuje doświadczenia, osobowości i myśli proroków i apostołów, a jednak kieruje, gdy mówią i piszą.

Tak więc inspiracja jest dynamiczna. Bóg aktywnie działa poprzez aktywnych ludzkich autorów. Ta inspiracja jest również werbalna, odnosząc się do rzeczywistych pism, 2 Tymoteusza 3, 16, i słów, a nie tylko idei, które głosili prorocy, 2 Piotra 1:20 i 21.

I jest pełne, pełne, ponieważ Bóg inspiruje całe Pismo, nie tylko jego części, Psalm 119 i 160. Suma Twojego słowa jest prawdą, a każda z Twoich sprawiedliwych zasad trwa na wieki. Rezultatem jest to, że Pismo jest nieomyłne, prawdziwe we wszystkim, co potwierdza.

Carson podsumowuje. Inspiracja to, cytuję, nadprzyrodzone działanie Ducha Świętego Boga na ludzkich autorów Pisma Świętego, tak że to, co napisali, było dokładnie tym, co Bóg zamierzał, aby napisali, aby przekazać Jego prawdę. Carson dodaje, że definicja mówi zarówno o działaniu Boga przez Jego Ducha w ludzkim autorze, jak i o naturze powstałego tekstu, cytuję.

Tak więc inspiracja obejmuje werbalne objawienie Boga i historyczne ludzkie świadectwo, cytaty, słowa istot ludzkich i słowa Boga, prawdę, którą Bóg wybrał do przekazania, oraz szczególne formy poszczególnych ludzkich autorów. Ponownie, Carson, natchnione przez Boga Pismo jest prawdziwe, autorytatywne w stosunku do naszych przekonań i życia, a także jednym ze sposobów, w jaki Bóg działa na świecie, aby wypełnić swoją misję, 2 Tymoteusza 3:15 do 4:5, aby ludzie chwalili Boga przez wiarę w Jezusa, Pana i Zbawiciela, Jana 20:28 do 31, 1 Jana 5:12 i 13. Uznanie Pisma Świętego za całkowicie prawdziwe przynosi pewność, ale również wymaga wyjaśnienia.

Nieomyślność przypisuje się autografom, oryginalnemu tekstowi, a nie kopiom Biblii. Szanujemy proces historyczny i cenimy krytykę tekstu, ponieważ warianty tekstu są podparte nieomyślnym tekstem oryginalnym. Nieomyślność ma swoje korzenie w przekonaniu, że Biblia jest jednocześnie księgą ludzką i Słowem Bożym.

Dlatego cenimy ludzkie aspekty Biblii. Te aspekty nie umniejszają prawdomówności Biblii, ale pokazują, że Bóg używa prawdziwych ludzi w historycznych kontekstach, aby pisać do prawdziwych ludzi z prawdziwymi potrzebami. Autorzy biblijni byli w zwykłej formie i stylu, a jako tacy, są pewne rzeczy nie wymagane do nieomyślności.

Tutaj chcę się z nami podzielić Chicago Statement on Biblical Inerrancy. Zaczynamy. Najpierw jest krótkie oświadczenie, a potem lista twierdzeń i zaprzeczeń.

Krótkie stwierdzenie: Bóg, który sam jest prawdą i mówi tylko prawdę, natchnął Pismo Święte, aby w ten sposób objawić się zagubionej ludzkości przez Jezusa Chrystusa jako Stwórcę i Pana, Odkupiciela i Sędziego. Pismo Święte jest świadectwem Boga o samym sobie. Pismo Święte, będąc Słowem Boga, spisany przez ludzi przygotowanych i nadzorowanych przez Ducha Świętego, ma nieomyślny boski autorytet we wszystkich kwestiach, których dotyczy.

Należy wierzyć w to jako w Bożą instrukcję we wszystkim, co potwierdza, przestrzegając jako Boże przykazanie we wszystkim, czego wymaga, i przyjmując jako Bożą obietnicę we wszystkim, co obiecuje. Duch Święty, boski autor Pisma Świętego, uwierzytelnia je dla nas poprzez swoje wewnętrzne świadectwo i otwiera nasze umysły, aby zrozumieć jego znaczenie. Będąc w całości i werbalnie danym przez Boga, Pismo jest bezbłędne lub bez winy we wszystkich swoich naukach, nie mniej niż to, co stwierdza o Bożych czynach w stworzeniu, o wydarzeniach historii świata i o

swoich własnych literackich początkach pod Bogiem, niż w swoim świadectwie o zbawczej łasce Boga w życiu poszczególnych osób.

Autorytet Pisma Świętego jest nieuchronnie osłabiony, jeśli ta całkowita boska nieomyślność jest w jakikolwiek sposób ograniczona, zlekceważona lub względna w stosunku do poglądu na prawdę sprzecznego z Biblią, a takie uchybienia przynoszą poważne straty zarówno jednostce, jak i kościołowi. Następnie mamy Chicago Statement of Biblical Inerrancy oraz Articles of Affirmation and Denial. Był to wynik spotkania Międzynarodowego Kongresu Nieomyślności Biblii w latach 80., aby doprowadzić do porozumienia, pisemnego porozumienia między ewangelikami różnych odłamów i środowisk oraz kościołami dotyczącego nieomyślności Biblii, następnie interpretacji Biblii i na końcu zastosowania Biblii.

Mieli wielką jedność w pierwszym zadaniu, definiując nieomyślność. Mieli znaczną jedność w drugim zadaniu, interpretacji. Naprawdę zmagali się z interpretacją.

Istnieją książki opublikowane przez Zondervan, które są produktami tego Kongresu o nieomyślności Biblii. Deklaracja Chicagowska była wczesnym dziełem, ponieważ była częścią pierwszego zadania definiowania, potwierdzania i wyjaśniania nieomyślności. Artykuły Potwierdzenia i Zaprzeczenia wyjaśniają, jak zobaczysz.

W artykule pierwszym twierdzimy, że święte pisma należy przyjmować jako autorytatywne słowo Boga. Zaprzeczamy, że pisma otrzymują swój autorytet od kościoła, tradycji lub jakiegokolwiek innego ludzkiego źródła. W artykule drugim twierdzimy, że pisma są najwyższą pisaną normą, którą Bóg wiąże sumienie, a autorytet kościoła jest podporządkowany autorytetowi pisma.

Zaprzeczamy, że wyznania wiary, sobory lub deklaracje kościelne mają autorytet większy lub równy autorytetowi Biblii. Nie oznacza to, że je lekceważymy lub traktujemy jako żadne autorytety, ale tak więc scriptura oznacza, że konsekwentnie i świadomie wywyższamy Biblię nawet ponad sobory ekumeniczne w ich decyzjach. Artykuł trzeci, potwierdzamy, że słowo pisane w całości jest objawieniem danym przez Boga.

To jest pełna inspiracja. Zaprzeczamy, że Biblia jest jedynie świadkiem objawienia lub staje się objawieniem tylko w spotkaniach lub że jej ważność zależy od odpowiedzi ludzi. Część tego zaprzeczenia, przynajmniej, jest skierowana w stronę neoortodoksji.

Artykuł czwarty, potwierdzamy, że Bóg, który stworzył ludzkość na swój obraz, użył języka jako środka objawienia. Część obrazu Boga oznacza, że jesteśmy użytkownikami języka i odbiorcami języka. Zaprzeczamy, że ludzki język jest tak ograniczony przez naszą istotę stworzenia, że jest niewystarczający jako środek boskiego objawienia.

Ponadto zaprzeczamy, że zepsucie ludzkiej kultury i języka przez grzech udaremniło dzieło natchnienia Boga. Artykuł piąty, potwierdzamy, że objawienie Boga w pismach świętych było progresywne. Zaprzeczamy, że późniejsze objawienie, które może wypełnić wcześniejsze objawienie, kiedykolwiek je koryguje lub zaprzecza mu.

Ponadto zaprzeczamy, że jakiegokolwiek objawienie normatywne zostało dane od czasu ukończenia pism Nowego Testamentu. Tego rodzaju oświadczenia mają znaczenie, gdy uświadomisz sobie, że komitet składał się z wierzących wielu różnych odłamów: baptystów, prezbiterian, wesleyan, charyzmatyków i zielonoświątkowców. A zatem to, co robią, to stwierdzenie, że Biblia osądza wszystkich, nawet tych, którzy wierzą we współczesne dary duchowe, których inni nie uznaliby za ważne na dziś.

Wszystkie są podporządkowane Pismu Świętemu, bardzo mądre posunięcie. Artykuł szósty potwierdza, że całe Pismo Święte i wszystkie jego części, aż do samych słów oryginału, zostały dane z boskiej inspiracji. Zaprzeczamy, że natchnienie Pisma Świętego można słusznie potwierdzić w odniesieniu do całości bez części lub niektórych części, ale nie całości.

Artykuł siódmy potwierdza, że natchnienie było dziełem, w którym Bóg, przez swego ducha poprzez ludzkich pisarzy, dał nam swoje słowo. Pochodzenie Pisma Świętego jest boskie. Sposób boskiej inspiracji pozostaje dla nas w dużej mierze tajemnicą.

Nauki Biblii są o wiele bardziej zainteresowane produktem, rezultatem inspiracji. Słowem Bożym w słowach człowieka, a nie środkami lub sposobem, w jaki Bóg je zainspirował, tym, jak to faktycznie zrobił. Zaprzeczamy, nadal artykuł siódmy, że inspiracja może być zredukowana do ludzkiego wglądu lub do podwyższonych stanów świadomości jakiegokolwiek rodzaju.

Zaprzeczając niektórym z tych teorii intuicji i iluminacji inspiracji, które omówiliśmy wcześniej. Artykuł ósmy, potwierdzamy, że Bóg w swoim dziele inspiracji wykorzystał charakterystyczne osobowości i style literackie pisarzy, których wybrał i przygotował. Zaprzeczamy, że Bóg, sprawiając, że ci pisarze użyli dokładnie tych słów, które wybrał, pominął ich osobowości.

Artykuł dziewiąty, twierdzimy, że natchnienie, choć nie obdarza wszechwiedzą, udzielało prawdziwych i wiarygodnych wypowiedzi we wszystkich kwestiach, w których autorzy biblijni byli poruszeni do mówienia i pisanie. I to obejmuje, gdy podaje słowa Szatana lub złych ludzi i wiernie rejestruje ich kłamstwa. Artykuł 10, zaprzeczamy, że skończoność lub upadek tych pisarzy, nadal artykuł dziewiąty, z konieczności lub w inny sposób, wprowadził zniekształcenie lub fałsz do słowa Bożego.

10, twierdzimy, że natchnienie, ściśle rzecz biorąc, dotyczy wyłącznie autografu Pisma Świętego, który, w opatrności Bożej, może być ustalony z dostępnych

rękopisów z wielką dokładnością. Ponadto twierdzimy, że kopie i tłumaczenia Pisma Świętego są słowem Bożym w takim stopniu, w jakim wiernie reprezentują oryginał. Zaprzeczamy, że jakkolwiek istotny element wiary chrześcijańskiej jest dotknięty brakiem autografów.

Ponadto zaprzeczamy, że ta nieobecność czyni twierdzenie o nieomyślności Biblii nieważnym lub nieistotnym. Potwierdzamy, że Pismo Święte, artykuł 11, będąc dane z boskiej inspiracji, jest nieomyślne, tak że dalekie od wprowadzania nas w błąd, jest prawdziwe i wiarygodne we wszystkich kwestiach, których dotyczy. Zaprzeczamy, że jest możliwe, aby Biblia była jednocześnie nieomyślna i błędna w swoich twierdzeniach.

Nieomyślność i nieomyślność można odróżnić, ale nie rozdzielić. Jej słowa są prawdziwe: nieomyślność. Jej słowa i nauki są nieomyślne.

Są wiarygodne. Słowa przekazują prawdy i nauki, których pragnął Bóg. Artykuł 12, potwierdzamy, że Pismo Święte w całości jest nieomyślne, wolne od wszelkiego fałszu, oszustwa lub podstępu.

Zaprzeczamy, że biblijna nieomyślność i nieomyślność ograniczają się do tematów duchowych, religijnych lub odkupieńczych, z wyłączeniem twierdzeń z dziedziny historii i nauki. Ponadto zaprzeczamy, że naukowe hipotezy dotyczące historii Ziemi mogą być właściwie użyte do obalenia nauczania Pisma Świętego na temat stworzenia i potopu. Mogę dodać, że ewangeliczni chrześcijanie z pewnością mają różne poglądy, jeśli chodzi o wiek Ziemi i zakres potopu, a moje własne zrozumienie byłoby takie, że Biblia nie ogranicza nas w tych obszarach i że powinniśmy szanować tych, którzy się z nami nie zgadzają, i słuchać argumentów, które przedstawiają.

Dobrzy ludzie nie zgadzają się co do wieku ziemi, a dobrzy ludzie trzymają się lokalnego potopu, jak również powszechnego potopu. Tego samego uniwersalnego języka używa Paweł; na przykład, zaniósł ewangelię na krańce ziemi. Cóż, oznacza to krańce ziemi, które zrozumiał, że ziemia miała w tym czasie, i podobnie, język w Księdze Rodzaju 6 do 9 z potopem mówi o świecie śródziemnomorskim, który Mojżesz rozumiał, że istniał w tym czasie.

Artykuł 13, potwierdzamy stosowność używania nieomyślności jako terminu teologicznego w odniesieniu do całkowitej prawdziwości Pisma Świętego. Zaprzeczamy, że właściwe jest ocenianie Pisma Świętego według standardów prawdy i błędu, które są obce jego użyciu lub celowi. Ponadto zaprzeczamy, że nieomyślność jest negowana przez zjawiska biblijne, takie jak brak współczesnej precyzji technicznej, nieregularności gramatyczne lub ortograficzne, obserwacyjny opis natury, relacjonowanie fałszu, stosowanie hiperboli i liczb zaokrąglonych, tematyczny układ materiału, warianty wyboru materiału i równoległych relacji lub stosowanie swobodnych cytatów.

Mówisz, że to są znaczące kwalifikacje. Są i są próbą słuchania samej Biblii. Jako późniejszy materiał przeczytałem z wielkiej księgi, wielkiej księgi o autorytecie Biblii, która stała się standardem.

Często zadawane pytania na końcu dotyczą właśnie tego problemu. Czy nieomyślność nie umiera śmiercią tysiąca kwalifikacji? Powrócimy do tego. Artykuł 14, potwierdzamy jedność i wewnętrzną spójność Pisma Świętego.

Zaprzeczamy, że rzekome błędy i rozbieżności, które nie zostały jeszcze rozwiązane, podważają twierdzenia Biblii o prawdzie. Artykuł 15, potwierdzamy, że doktryna nieomyślności opiera się na nauczaniu Biblii o natchnieniu. Zaprzeczamy, że nauczanie Jezusa o Piśmie Świętym może zostać odrzucone przez odwołania do dostosowania lub jakichkolwiek naturalnych ograniczeń jego człowieczeństwa.

Niektórzy mówią, och, Jezus wiedział lepiej, ale po prostu dostosował się do błędnych poglądów swoich czasów. Jezus nie dostosował się do żadnych błędów. Krytykował faryzeuszy za ich odwoływanie się do tradycji starszych.

Nie, a ograniczenia jego człowieczeństwa są takie, że jest Bogiem-człowiekiem i zawsze mówi prawdę, używając swoich boskich mocy, jak chce Ojciec. Artykuł 16, potwierdzamy, że doktryna nieomyślności była integralną częścią wiary Kościoła przez całą jego historię. Zaprzeczamy, że nieomyślność jest doktryną wymyśloną przez scholastyczny protestantyzm lub reakcyjnym stanowiskiem postulowanym w odpowiedzi na negatywną wyższą krytykę.

17, potwierdzamy, że Duch Święty składa świadectwo pismom świętym, zapewniając wierzących o prawdziwości spisanego słowa Bożego. Zaprzeczamy, że to świadectwo Ducha Świętego działa w izolacji od pisma świętego lub wbrew niemu. Artykuł 18, potwierdzamy, że tekst pisma świętego należy interpretować za pomocą egzegezy gramatyczno-historycznej, biorąc pod uwagę jej formy i środki literackie, a pismo święte ma interpretować pismo święte.

Zaprzeczamy zasadności jakiegokolwiek traktowania tekstu lub poszukiwania źródeł, które za nim stoją, co prowadzi do relatywizacji, dehistoryzacji lub umniejszania jego nauk lub odrzucania jego roszczeń do autorstwa. I wreszcie artykuł 19, ostatni, potwierdzamy, że wyznanie wiary o pełnym autorytecie, nieomyślności i nieomyślności Pisma Świętego jest niezbędne do prawidłowego zrozumienia całej wiary chrześcijańskiej. Ponadto potwierdzamy, że takie wyznanie powinno prowadzić do coraz większej zgodności z obrazem Chrystusa.

Zaprzeczamy, że takie wyznanie jest konieczne do zbawienia. Jednakże zaprzeczamy ponadto, że nieomyślność może być odrzucona bez poważnych konsekwencji,

zarówno dla jednostki, jak i dla kościoła. Bardzo cenię Chicago Statement on Biblical Inerrancy.

Nie jest to idealne. To więcej niż krok w dobrym kierunku. To wiele kroków w dobrym kierunku.

To była mała dygresja dotycząca tej sprawy. Pisarze biblijni piszą w zwykłej formie i stylu. I jako tacy, są pewne rzeczy nie wymagane do nieomyślności.

Pracowałem z tymi kwalifikacjami w potwierdzeniach i zaprzeczeniach Deklaracji Chicagowskiej o nieomyślności Biblii. Teraz jeszcze bardziej pod autorytetem Pisma Świętego. Przepraszam, nieomyślność Pisma Świętego.

Nieomyślność informuje egzegezę. Ponieważ słowo Boże dociera do nas w języku ludzkich autorów, musimy zwracać uwagę na słowa, zdania, kontekst, gatunki, argumenty i tematy każdego fragmentu. Znaczenie Biblii jest związane z intencją jej autora.

Intencje. Nieomyślność odnosi się do hermeneutyki, podejścia do interpretacji. Zaangażowanie w nieomyślność obejmuje nie tylko docenianie różnorodności Biblii, ale także uznawanie jej jedności i spójności doktrynalnej.

Prowadzi nas to również do hermeneutycznej analogii wiary, analogia fidei lub regula fidei, reguły, analogii wiary, reguły wiary, dzięki której porównujemy Pismo z Pismem i interpretujemy je w harmonii z jego ogólnym przesłaniem. Analogia Pisma mówi, że reguła Pisma mówi, że Biblia nie zaprzecza sobie. Jej przesłanie jest jedno.

Tak więc, jest uzasadnione porównywanie Pisma Świętego z Pismem Świętym. Jest ono swoim najlepszym interpretatorem. Z pewnością nie jest swoim własnym, swoim jedynym interpretatorem.

Powinienem być powiedzieć słowo lub dwa o kanonie, ponieważ jest on bardzo ważny, a ja nie oddaję mu sprawiedliwości w tych wykładach. Pomógł mi solidny esej mojego przyjaciela Davida G. Dunbara, obszerny esej, w pewnym sensie najlepsza rzecz, jaką mamy, kanon biblijny w książce, jeden z produktów Chicago, jeden z produktów Międzynarodowego Kongresu Nieomyślności Biblijnej, czy może Międzynarodowej Rady Nieomyślności Biblijnej? Jednego z nich. Kanon biblijny w hermeneutyce, autorytecie i kanonie.

Dunbar sugeruje, że kościół uznał kanon, autorytatywne księgi Biblii, a nie ustanowił kanon, jak nauczał już ojciec kościoła Ireneusz. Że kanon jest nie tylko apostołski, ale fundamentalnie chrystologiczny lub odkupieńczo-historyczny. Że słowa i czyny Jezusa zinterpretowane wobec wspólnoty apostołów stanowiły standard dla wczesnego kościoła.

Kościół uważał apostołskość za czynnik kwalifikujący do kanonicznego uznania, nie ściśle autorstwo apostoła, ale treść i chronologię. I że uznajemy opatrnościową kontrolę Boga nad historią w trakcie tego procesu. Pismo jest nie tylko autorytatywne i nieomylne, ale także nieomylne.

Do połowy XIX wieku termin nieomylny był używany synonimicznie z nieomylnym. Nieomylny oznaczał niezdolny do błędu lub prawdomówny. Nieomylny oznaczał bezbłędny lub prawdomówny.

Nieomylny oznaczał niezdolny do błędu lub wiarygodny, prawdomówny. W świetle ostatnich osiągnięć w badaniach nad językiem Kevin Van Hooser proponuje szerszą definicję. Nieomylny jest podzbiorem nieomylności.

Pozwólcie mi powiedzieć na początek, że Van Hooser potwierdza całkowitą nieomylną Biblii. Ale twierdzi, że nieomylny jest większym zbiorem, którego nieomylny jest podzbiorem. Nieomylny, cała Biblia jest nieomylna we wszystkich jej rodzajach literatury.

Ale jeśli powiemy, że przysłowie jest nieomylne lub przypowieść jest nieomylna, czy mówimy wystarczająco dużo? Odpowiedź brzmi: nie. Głównym celem przypowieści nie jest nauczanie prawdy, ale przekazywanie mądrości życiowej i właściwej głupoty. A przypowieść tworzy cały obraz, przez który czytelnicy są wciągani, zmuszani i konfrontowani z decyzją.

Czy przypowieści są nieomylne? Tak. Przypowieści w każdym innym gatunku w Biblii są nieomylne, o ile nieomylny ma zastosowanie. To znaczy, o ile chodzi o prawdę lub błąd.

Ale Biblia jest czymś więcej niż tylko kwestią prawdy i błędu, o czym mówi Van Hooser. Nieomylny oznacza, według niego, że słowo Boże poprzez swoje różne gatunki dokonuje wielu rzeczy niezawodnie. Pismo Święte ma na celu coś więcej niż przekazywanie prawdy.

Ma na celu przekazywanie prawdy i jest nieomylne. Kevin Van Hooser nie uznaje żadnego błędnego pisma. Ale pismo jest większe i lepsze, niż można opisać kategorią nieomylności.

Jakakolwiek prawda przekazywana przez pismo w jakimkolwiek gatunku, jest zawsze nieomylna, ale ma też inne rzeczy. Ma inne cele. Robi każdą z tych rzeczy nieomylnie, ale daje też mądrość.

Ostrzega. Nieomylne ostrzeżenie? Jasne, w tym ostrzeżeniu nie ma błędu. Ale czy nie rozumiesz? Ostrzeżenie to coś więcej niż bycie prawdomównym.

To ostrzeżenie. To ma wielki potencjał owocowania dla posługi, dla zrozumienia Biblii, dla hermeneutyki, a także dla stosowania Biblii. O mój Boże, Biblia zachęca.

Daje nadzieję. Czy czyni to nieomylnie? Oczywiście. Ale stwierdzenie tego nie wyczerpuje celu tych fragmentów dających nadzieję.

Dodaje energii i tak dalej. Bóg używa wielu rodzajów literatury biblijnej, wszystkich różnych rodzajów, aby osiągnąć swoje liczne cele. Na przykład w Izajasza 55, 10 i 11,

Bo jak deszcz i śnieg spadają z nieba, mówi Pan, i nie wracają tam, ale nawadniają ziemię, sprawiając, że rodzi i kiełkuje, dając nasienie siewcy i chleb jedzącemu, tak będzie z moim słowem, które wychodzi z moich ust. Nie wróci do mnie puste, ale dokona tego, co postanowiłem, i odniesie sukces w tym, dla czego je posłałem. Czy to obejmuje nauczanie prawdy? Tak.

Ale oto, co Kevin Hoosier ma na myśli. Obejmuje to coś więcej niż tylko nauczanie prawdy. Rzymian 1:16.

Nie wstydzę się ewangelii. Jest ona mocą Bożą ku zbawieniu dla każdego, kto wierzy, najpierw dla Żyda, a także dla Greka. Czy to jest nieomylnie? Absolutnie.

Ale ma bardziej retoryczny cel niż tylko nauczanie prawdy, a nie błędu. Potwierdza, że Bóg tak połączył swoją moc z tym przesłaniem, że to nieomylnie słowo zawiera niewiarygodne znaczenie. Rzymian 10:17.

Wiara przychodzi przez słuchanie i słuchanie przez słowo Chrystusa. Hebrajczyków 4:12 i 13. W przeciwieństwie do Żydów, którzy umarli na pustyni i nie dotarli do ziemi obiecanej, adresaci listu do Hebrajczyków mają wierzyć i być posłuszni Bogu.

Bo słowo Boże jest żywe i skuteczne, ostrzejsze niż wszelki miecz obosieczny, przenikające aż do rozdzielenia duszy i ducha, stawów i szpiku, zdolne osądzić myśli i zamiary serca. I żadne stworzenie nie jest ukryte przed Jego wzrokiem, ale wszystko jest nagie i odsłonięte przed oczami Tego, któremu musimy zdać sprawę. Powtórzę to raz jeszcze.

Zatem propozycja Hoosiera w żaden sposób nie podważa nieomylności. Po prostu mówi, że nieomylność dotyczy spektrum prawdy i błędu. A Biblia jest prawdziwa, jak powiedzieliśmy wcześniej.

I to jest oświadczenie z Chicago, które nawet sugerowało, że wiernie rejestruje kłamstwa Szatana. Ale różne formy literackie Biblii, chociaż wszystkie są nieomylnie, o ile ten opis ma zastosowanie, mają również inne cele. Van Hoosier sugeruje, abyśmy

używali nieomylności, aby mówić o tych siłach wymowy, które Bóg uwalnia, dając swoje nieomylne i święte słowo.

W naszym następnym wykładzie zajmiemy się kwestią wystarczalności Pisma Świętego.

To dr Robert A. Peterson w swoim nauczaniu o Objawieniu i Piśmie Świętym. To jest sesja 18, Pismo Święte, Rezultaty natchnienia, Rozróżnienie między nieomylnością a nieomylnością.